

lepi knjigi naši. Platnice so dvojne vrste: od rujavega ali zelenega platna po 60 kr. za zvezek, ali pa od rujavega in šivega usnja po 90 kr. za zvezek. Kdor potrebuje za božični dar lepe knjige, temu priporočamo Stritarja v Bambergovi izdavi.

Dragotin Ripšl. † Dne 8. novembra t. l. je umrl v 68. letu dōbe svoje v Vidmu na Štajerskem slovenski pisatelj, čestiti gospod župnik *Dragotin Ripšl*. Porojen dne 1. novembra 1820. l. v Št. Jurji ob južni železnici, sin ondotnega učitelja, zvršil je srednje šole v Celji, bogoslovje v Gradci ter je pozneje kapelanoval po mnogih krajih južnega Štajerja. Od leta 1859. do leta 1864. bil je tudi vojaški duhovnik, pozneje pa župnik v Loki pri Zidanem Mostu in zadnjih dvanajst let v Vidmu za Savo. Koder je služil, povsod je spisal obširno in zanimivo farno kroniko, zložil je več pesmij, zlasti šaljevih, izmed katerih sta brata Ipavca nekatere uglasbila, ter objavil tudi poučno »Knjižico za kmete« o sadjarstvu. Pokojnik je bil vzoren duhovnik, blag človek, ljubezniv družabnik in iskren narodnjak. Bodi mu zemljica lahka!

Prenos Kopitarjevih kostij. Ker mestna občina dunajska opusti pokopališče Sv. Marka, kjer je pokopan jeden največjih sinov slovenskih, slavni jezikoslovec in zgodovinar *Jarnej Kopitar*, izprožila je »Matica Slovenska« misel, da bi se umrjōči ostanki njegovi prenesli v Ljubljano, in je v ta namen sestavila odbor, v katerem so bili zastopniki »Matice«, deželnega odbora kranjskega in mestnega odbora ljubljanskega. Tā odbor je naprosil g. *Ivana Navratila* na Dunaji, ter ga pooblastil pozvedeti in oskrbeti vse, kar je treba ukreniti o tej stvari. Toda ker je mestni magistrat dunajski pozneje sklenil, Kopitarja, »velikana učenosti«, na novem osrednjem pokopališču pokopati na ónem »častnem mestu«, katero je odločeno slavnim, na Dunaji umršim možem, zdelo se je odboru primerneje in tudi za Kopitarja našega častneje, da počiva v toli častni družbi na Dunaji, kjer je živel in deloval nad šestintrideset let. Kopitarjevi umrjōči ostanki ostanejo tedaj na Dunaji; prekopljejo in prenesō se ob troških dotičnega odbora na osrednje pokopališče in na grobu njegovem se postavi dozdanji (to seveda popravljeni in ponovljeni) spomenik, katerega so mu postavili l. 1846. prijatelji njegovi. Za vsakoletno olepšavo Kopitarjevega groba bode pa skrbel magistrat dunajski brez kakega povračila za take troške. Da se je ta domovinska stvar rešila tako ugodno, ja to gre posebna zasluga g. Ivanu Navratilu, kateremu zategadelj tukaj izrekamo javno zahvalo.

»Matica Slovenska« je za leto 1887. začela razpošiljati knjige svoje. Vsak matičnjak jih prejme po troje.

Prva knjiga je »*Letopis Matice Slovenske*«, katerega je uredil *Fr. Levce*. V Ljubljani 1887, 8°, 386 str. Vsebina mu je ta: V prvem članku nam pripoveduje g. *dr Jos. Vošnjak*, »kaj človeštvo pridehuje in uživa«. Spis je poln zanimivih podatkov, toda ni še dovršen, kajti g. pisatelj nam letos opisuje samó *rastlinske* prirodnine, drugi del o živalskih in rudninskih prirodninah pa hoče opisati drugo leto. — G. prof. *Davorin Karlin* nam podaje jako točno sestavljeno in baš letos času primerno kratko *zgodovino c. kr. nižje gimnazije v Kranji*. — G. *Ivan Navratil* nadaljuje temeljito razpravo svojo »Slovenske narodne vrače in prazne vere« ter zlasti nadrobno in korenito pripoveduje o kresu, o veliki noči, cvetni nedelji. — G. prof. *Ivan Steklasa* nam opisuje *Žigo Višnjegorskega*, prvega avstrijskega poslanca na turškem dvoru l. 1528. in za lepi spis njegov mu bode hvaležen vsak prijatelj domače zgodovine. — G. prof. *Anton Raič* razpravlja o znamenitem kajkavskem pisatelji vladiki *Petru Petretiči* (1600—1667) in njegovih evangelijih, s čimer je izvestno močno ustregel vsem jezikoslovcem našim. — Z največjim zanimanjem bode bral vsak omikan Slovenec razpravo prof. *Ivana Šubica*, ki slōve: »*Voda s posebnim ozirou na pitno vodo in na ljubljanske razmere*«, kajti gospod pisatelj

nam v tem članku popularno in vendar jedrovito razpravlja vprašanje, katero je za vsak kraj, zlasti pa za stolico slovensko, največjega pomena. Želimo, da bi izborna razprava prof. Šubica sosebno v Ljubljani, kjer tako močno pogrešamo dobre vode, našla mnogo pazljivih bralcev. — Zadnja razprava slóve: »*Trije slovenski rokopisi iz prve polovice XVII. stoletja*« (spisal *Vatroslav Oblak*), v kateri nam pisatelj ocenjuje in v jezikovem oziru opisuje najprej rokopis slovenskih priseg, ki se hrani v vseučiliški knjižnici dunajski, dalje vinógradski zakon z leta 1644., in dolžni list z leta 1630. G. Oblak je priobčil letos v našem listu dolgo vrsto književnih poročil, v katerih je pokazal, kako temeljito pozna sodobno znanstveno filološko literaturo slovansko, kakor tudi zgodovinski razvoj oblik našega jezika. Tudi omenjena razprava je lep dokaz njegovega razsežnega in korenitega znanja. — Poslednji članek »*Bibliografija slovenska*«, katero je sestavil g. *Ivan Tomšič*, našteva nam 126 tiskovin, ki so prišle na svetlo leta 1886. (32 menj nego leta 1885.!). Konečno nam društveni tajnik g. *Eugen Lah* podaje točen pregled o delovanji društvenega odbora, o Matičinem imenji, o knjižnici njeni in o številu matičnjakov.

Druga knjiga je »*Vvod v modroslovje*«. Napredujočim Slovencem spisal *Fr. Lampe*, doktor bogoslovja in modroslovja, profesor bogoslovja. Tisek Blaznikovih naslednikov v Ljubljani 1887, 8°, 190 str. Knjiga obseza razven uvoda ta poglavja: I. pojem modroslovja, II. predmet modroslovja (dušeslovje, logika, noetika, metafizika, etika, estetika), III. metoda modroslovja, IV. pregled zgodovine modroslovja, V. modroslovje v vedah in v življenji, VI. kratek pouk, kako se je učiti modroslovja. Morebiti nam bode prilike o tej knjigi izpregovoriti kaj več.

Tretja knjiga »*Zabavna knjižnica*«, II. zvezek: *Mrtve duše*. Ruski spisal *Nikolaj Vasilij Gogolj*, preložil *L. Podgoriški* (Gorenjec †). Tiskala »*Katoliška Tiskarna*« v Ljubljani 1887, 8°, 248 str. S tem romanom, jednim najboljših velike literature ruske, obogatila se je znatno pripovedna književnost naša.

Vsega imetja v posestvih, knjigah, novcih in vrednostnih popirjih je imela Matica 1886. leta 51.203 gld. 27 kr. (tedaj 64 gld. 46 kr. več nego leta 1885.). Po proračunu za leto 1888 imela bode Matica 3200 gld. za izdavanje knjig na razpolaganje (tedaj 100 gld. več nego leta 1887!).

Račun o zakladih, katere oskrbuje Matica, kaže nam, da znaša zaklad za Vodnikov spomenik 5420 gld. 25 kr., za Costov spomenik 1111 gld. 97 kr., za Vilharjev spomenik 313 gld. 93 kr., Jurčič-Tomšičeva ustanova za literarne namene 2370 gld.

Število vseh matičnjakov znaša 8 častnih, 318 ustanovnih in 1291 letnih, skupaj 1617 članov (121 več nego lani).

Pri knjigah, imetji in številu članov — povesod se nam letos kaže mal, a vendar lep napredek, in kar nas najbolj veseli, in kar nam je porok vedno lepšega razvoja tega prvega národnega zavoda našega, v društvu samem in zunaj društva vlada izloren red in blagodejna zloga poleg vstrajnega delovanja. Za vse to gre največja zasluga taktičnemu postopanju društvenega predsednika, g. profesorja *Jožefa Marna*, in neumorni pridnosti in spretnosti društvenega tajnika g. *Eugna Laha*.

»*Das Dekanat Drachenburg von Ignaz Orožen*«. — To je naslov knjigi, katera je nedavno prišla na svetlo v Cirilovi tiskarni v Mariboru ter obseza 580 strani v 8°, velja pa 1 gld. 80 kr. — Č. g. Ignacij Orožen, stolni dekan v Mariboru, nam je po svojih zgodovinskih spisih že dobro znan. Že leta 1854. spisal je »*Celjsko kroniko*«. Od tega časa je marljivo nabiral gradivo, da nam podá zgodovino lavantinske škofije, t. j. tedaj skoraj vseh štajerskih Slovencev. Z zgoraj imenovano knjigo nam podaje gospod pisatelj že v šestem zvezku plod neumornega in požrtvovalnega delovanja svojega in čuditi